

Phân Tán
TẮM ÁO LÔNG CHIM

Hồi thứ Ba Mười Một

Lúc Nguy Cấp Đả Thông Đại Huyết

Khôn nổi hiện giờ Thủy Sanh đã đoạt được Huyết Dao trước rồi và lập tức làm khó dễ cho lão, Huyết Dao Tăng liên tục tập luồng lực đạo yếu ớt trong toàn thân ra cánh tay mặt.

Lại nghe Hoa Thiết Cán hô:

– Bước hai là Thủy hiền diệt hãy giết tên tiểu hòa thượng kia, lệ lên! Lệ lên! Giết tên tiểu hòa thượng kia trước đi!

Câu hô này ra ngoại sự tiên liệu của Thủy Sanh! Địch Vân và Huyết Dao Tăng.

Hoa Thiết Cán lại lớn tiếng:

– Lão hòa thượng vẫn chưa nhúc nhích, giết tiểu hòa thượng là việc cần kíp. Nếu người giết lão hòa thượng trước tất tiểu hòa thượng ra tay liều mạng với người!

Thủy Sanh ngẫm nghĩ thấy lão nói đúng lý liền cầm đao tiến lại bên Địch Vân, nàng ngần ngừ tự hỏi:

– Gã vừa giúp gia gia ta giải thoát cuộc đời đau khổ để khỏi bị lão tăng làm nhục, ta có nên giết gã không?

Sau giây lát do dự nàng quyết định chủ ý là phải giết Địch Vân, liền giờ huyết đao lên chém xuống cổ chàng.

Địch Vân vội lăn mình đi né tránh.

Thủy Sanh lại chém nhát thứ hai Địch Vân cũng lăn mình đi tránh khỏi, tiện tay chàng lượm khúc cây đưa lên gạt đao.

Thủy Sanh chém liên ba đao, cành cây đứt làm hai đoạn nàng lại vung đao chém xuống thì đột nhiên cổ tay bị siết chặt, thanh huyết đao bị người ở phía sau kẹp lấy đoạt mất.

Người đoạt binh khí của nàng chính là Huyết Dao Tăng.

Huyết Dao Tăng khí lực có hạn không thể phát ra bữa bãi, lão đã nhắm chuẩn đích chỉ cử động một cái là thành công.

Huyết Dao Tăng không nghĩ ngợi gì nữa hạ đao chém xuống cổ nàng.

Thủy Sanh không kịp né tránh, nàng yên trí phen này phải chết.

Địch Vân thấy Huyết Dao Tăng lại hành hung vội la lên:

– Đừng giết người nữa!

Chàng nhảy xổ lại tay cầm đoản côn đánh vào cổ tay Huyết Dao Tăng.

Nếu là lúc bình thời thì khi nào Huyết Dao Tăng để chàng đánh trúng? Nhưng hiện giờ lão đã suy nhược quá rồi công lực chưa khôi phục được nửa thành, lập tức ngón tay rơi ra thanh huyết đao rớt xuống.

Hai người cùng cúi xuống đoạt binh khí bàn tay Địch Vân ở dưới nắm được chuôi đao trước.

Huyết Dao Tăng đưa hai tay ra chịt cổ chàng.

Địch Vân nghệt thở phải buông huyết đao ra, đưa tay lên chống đỡ.

Huyết Dao Tăng tự biết khí lực mình chẳng có bao nhiêu nếu không bóp chết Địch Vân thì cái mạng lão chết về tay chàng.

Thực sự Địch Vân không có ý gia hại lão, nhưng chàng không đành lòng để lão giết Thủy Sanh nên ra tay cứu viện.

Địch Vân bị Huyết Dao Tăng chịt cổ, đường hô hấp mỗi lúc một khó khăn thêm ngực tức muốn bể.

Chàng xoay tay lại hết sức chống cự ráng đẩy Huyết Dao Tăng ra.

Huyết Dao Tăng biết khí lực mình rất mong manh, cuộc sinh tử treo đầu sợi tóc, huống chi tiểu hòa thượng đã sinh lòng phản bội chiếu theo luật lệ của Huyết Dao Môn là phải trừ diệt phản đồ trước rồi mới giết địch nhân.

Nên biết ngoại địch dễ chống nội phản khó phòng, trước hết là phải trừ mối lo tâm phúc.

Huyết Dao Tăng tiên liệu Hoa Thiết Cán trong khoảng một hai khắc chưa thể hành động được còn Thủy Sanh là nữ lưu cũng dễ bề đối phó, nên lão chịt cổ Địch Vân mỗi lúc một chặt.

Địch Vân hơi thở không thông, mặt đã tím lại, hai tay không có sức để phản kích từ từ rũ xuống.

Trong đầu chàng chỉ còn một ý niệm:

– Ta sắp chết rồi! Ta sắp chết rồi!

Thủy Sanh ngó hai người lăn lộn trên đất tuyết nàng biết rõ Địch Vân vì muốn cứu mình mà bị tai họa, nhưng nàng cho là nên để hai tên ác tăng tàn sát lẫn nhau hay hơn là cả hai cùng chết.

Nàng nhìn một lúc thấy Địch Vân tay chân rũ rượi, không còn sức phản kích trong lòng lại hoang mang thầm nghĩ:

– Lão ác tăng giết tiểu ác tăng rồi sẽ giết đến ta, biết làm thế nào?

Hoa Thiết Cán la lên:

– Thủy diệt nữ! Đây là cơ hội tốt nhất để hạ thủ, người lượm thanh loan đao lệ lên!

Thủy Sanh theo lời lượm thanh huyết đao.

Hoa Thiết Cán lại hô:

– Lại giết cả hai tên ác tăng đi!

Thủy Sanh cầm huyết đao tiến lại mấy bước, nhất tâm giết chết Huyết Đao Tăng nhưng thấy lão đang quần nhau với Dịch Vân thanh đao chặt sắc như cắt bùn này mà bỏ xuống là đồng thời giết cả hai người.

Nàng nghĩ tới Dịch Vân vừa cứu mạng mình bất giác lảo bảo:

– Tên tiểu hòa thượng này dù tà ác nhưng có ơn cứu mạng ta nếu đem thù trả ơn, thì yên tâm thế nào được?

Nhưng muốn chờ cơ hội để giết một mình Huyết Đao Tăng nhưng lại sợ chân tay run rẩy không nắm chắc chút nào.

Thủy Sanh còn đang ngần ngừ thì Hoa Thiết Cán lại thúc giục:

– Hạ thủ lệ đi! Nếu còn chần chờ là lỡ mất cơ hội, người trả thù cho gia gia được hay không là ở phen này.

Thủy Sanh đáp:

– Hai tên hòa thượng giữ chặt lấy nhau không thể phân khai được.

Hoa Thiết Cán tức giận lớn tiếng:

– Người thật là hồ đồ! Ta bảo người giết cả hai người đi!

Lão là một nhân vật anh hùng nổi danh trong võ lâm, lại là chủ môn phái Ưng Trảo Thiết Thương ở Giang Tây, ngày thường mỗi câu nói của lão là một mệnh lệnh, còn ai dám chống lại? Nhưng lão quên rằng lúc này mình không nhúc nhích được, Thủy Sanh lại coi lão rất khinh bỉ, nàng nghe giọng nói cuồng vọng cục xúc càng tức giận vô cùng, bất giác lùi lại ba bước hồi mót:

– Bá bá là anh hùng hào kiệt thì sao vừa rồi không cũng lão quyết một trận tử chiến? Bá bá đầy đủ bản lĩnh tự mình lại mà giết họ đi có hay hơn không.

Hoa Thiết Cán nghe giọng nàng dần dỗi liền tươi cười đáp:

– Hảo diệt nữ! Hoa bá bá hồ đồ mất rồi, diệt nữ đừng nóng nảy nữa hãy giết hai tên ác tăng đó đi để báo thù cho gia gia người! Huyết Đao Lão Tổ là tay đại ác tăng chết về tay diệt nữ một mai vụ này đồn đại ra ngoài thì bao nhiêu bạn hữu giang hồ chẳng ai là không kính phục Thủy nữ hiệp hiếu nghĩa song toàn. Anh hùng xuất chúng.

Lão càng tăng tốc, Thủy Sanh càng tức giận nàng trợn mắt lên nhìn lão tiến lại ba bước, nhắm trúng xương sống Huyết Dao Tăng muốn nhẹ nhàng vạch xuống hai đao cho chảy máu ra mà không để tổn thương đến Dịch Vân.

Huyết Dao Tăng hai tay vẫn chặt cổ Dịch Vân không chịu nổi ra mắt không ngớt quay lại dòm ngó cử động của Thủy Sanh. Lão thấy nàng cầm đao tiến lại đã đoán ra được tâm ý liền trầm giọng nói:

– Người khê vạch trên lưng ta hai đao và phải coi chừng đừng làm tổn thương đến tiểu hòa thượng.

Thủy Sanh giật mình kinh hãi, đối với Huyết Dao Tăng nàng vẫn đem lòng úy kỵ, nàng nghe lão bảo mình cầm đao vạch xuống xương sống liền cho là lão có ý gì không tốt.

Thủy Sanh có biết đâu đây là kế sách của Huyết Dao Tăng theo thuyết “Hư mà thành thực, thực mà thành hư” để đánh vào tâm trạng đối phương.

Thủy Sanh ngơ ngác, lưỡi đao vẫn không quét xuống.

Dịch Vân bị Huyết Dao Tăng chặt chặt cổ họng, luồng hơi đục tích tụ trong cổ mấy lần xông lên do mũi miệng thở ra, nhưng lên đến cổ họng liền bị cản trở, luồng khí này không tiết ra được liền quay trở lại rồi tả xung hữu đột, thủy chung vẫn không có đường ra.

Nếu là người thường thì chỉ dần dần ngất đi rồi tắt thở mà chết, nhưng chàng lại không hôn mê đi được mà chỉ cảm thấy toàn thân bứt rứt khó chịu đến cực điểm, là thâm trong bụng:

– Ta phải chết đi cho lẹ! Chết đi cho lẹ!

Đột nhiên chàng cảm thấy ngực bụng đau đớn kịch liệt, luồng trục khí trong người mỗi lúc một bành trướng, mỗi lúc một nóng ran khác nào nổi nước đun sôi mà không có chỗ bốc hơi lên, chỉ muốn xung phá cho vỡ tan cả bụng ra.

Bất thành linh huyết Hội Âm ở khoảng giữa, Tiền Âm và Hậu Âm dường như bị luồng nhiệt khí xuyên thủng một lỗ.

Rồi chàng lại cảm thấy những tia khí nóng từ huyết Hội Âm thông xuống đến huyết Trường Cường ở tận đầu xương sống.

Huyết Hội Âm và huyết Trường Cường ở trong người chỉ cách nhau mấy tấc, nhưng huyết Hội Âm thuộc về Nhâm Mạch, huyết Trường Cường thuộc về Đốc Mạch. Nội tức không thể thông qua hai mạch này được.

Luồng nội tức trong mình Dịch Vân thêm vào luồng trục khí rất lớn không nơi phát tiết xung đột loạn lên ai ngờ lại đã thông được hai Mạch Nhâm Đốc là những cửa ải rất khó vượt qua.

Luồng nội tức thông vào huyết Trường Cường rồi lập tức qua những huyết Yên Du, Dương Quan, Mạch Môn, Huyền Khu theo đường xương sống đi lên và

đều là những yếu huyết thuộc Đốc Mạch trên lưng. Sau đó là những huyết Trung Khu, Cân Xúc, Chí Dương, Linh Đài, Thần Đạo, Thân Trụ, Đào Đạo, Đại Truy, Á Môn, Phong Phủ, Não Hộ, Cường Gian, Hậu Đình rồi tới huyết Bách Hội ở đỉnh đầu.

Những người luyện nội công tinh thâm thường thường trải qua mấy chục năm cần tu khổ luyện cũng chẳng có cách nào đẩy nội tức đã thông được hai mạch Nhâm Đốc.

Địch Vân ở trong ngục đã được Đinh Điển truyền thụ môn nội công tâm pháp thượng thừa về Thần Chiếu Kinh, nhưng môn nội công này rất tinh vi luyện thành không phải chuyện dễ.

Tư chất của chàng không được thông minh cho lắm về sau lại chẳng còn Đinh Điển chỉ điểm thì dù trong hai, ba chục năm cũng chưa chắc có luyện thành được không.

Dè dặt giữa lúc mạng sống treo đầu sợi tóc đem lại cơ hội cho chàng đã thông được hai mạch Nhâm Đốc.

Vụ này xảy ra một là vì cổ họng bị chẹt trục khí trong người không nơi phát tiết nó xung đột bừa bãi để tìm đường ra, hai là Địch Vân đã luyện qua Huyết Dao Kinh mà nội công thuộc về tà phái luồng nội tức vận hành theo đường lối khác với Thần Chiếu Kinh nhưng nó cũng có công hiệu trợ giúp cho cuộc công phá những chỗ bị tắc nghẽn.

Luồng nội tức xông vào huyết Bách Hội rồi Địch Vân liền cảm thấy mát mẻ, một luồng khí thanh lương đi từ trên trái qua sống mũi xuống miệng rồi tới huyết Thừa Tướng ở môi dưới.

Huyết Thừa Tướng đã thuộc về Nhâm Mạch và cũng là nơi phản lại Đốc Mạch.

Những huyết thuộc Nhâm Mạch đều ở chính diện trong thân thể người, luồng nội tức thanh lương đi xuống qua những huyết Lưu Toàn, Thiên Đột đến những huyết Toàn Cơn, Hoa Cái, Tử Cung, Ngọc Đường, Trung Đình, Cử Vỹ, Cự Khuyết, Tam Quản rồi đến những huyết Thủy Phân, Khúc Cốt, để trở về huyết Hội Âm.

Luồng chân khí đi một vòng như vậy là bao nhiêu những khí uất muộn trong người đều tiêu tan làm cho con người khoan khoái dễ chịu.

Luồng nội tức này lần đầu chuyển vận rất gian nan, nhưng hai huyết Nhâm Đốc thông rồi, lần thứ hai, thứ ba dĩ nhiên vận chuyển mau chóng, chỉ trong khoảnh khắc đã chuyển vận được mười tám lần.

Các loại nội công cao thâm đều có phương pháp đã thông hai mạch Nhâm Đốc, nhưng trong một việc đả thông mà công hiệu thường khác nhau một trời một vực, tỷ như cùng là những nhà luyện ngoại công mà một chiêu quyền cước một

chiêu đao kiếm phóng ra có kẻ mạnh người yếu, kẻ hơn người kém tuyệt không giống nhau.

Nội công ở Thần Chiếu Kinh là đệ nhất kỳ công trong võ học, Dịch Vân bắt đầu luyện từ ngày ở trong ngục đến này đột nhiên tinh thông nội tức vận hành hết một vòng, kinh lực lại tăng thêm một phần, chàng cảm thấy tứ chi bách thể chỗ nào cũng đầy rẫy khí lực. Thậm chí đầu sợi tóc dường như cũng có kinh lực thấm vào.

Huyết Đao Tăng có ngờ đâu con người đang bị lão chịt cổ trong thân thể đã xảy cuộc đại biến ảo, lão tiếp tục chịt cổ hòng Dịch Vân một mặt chú ý đề phòng thanh huyết đao trong tay Thủy Sanh.

Luồng khí lực trong mình Dịch Vân mỗi lúc một lớn mạnh, lòng chàng cũng mỗi lúc một thêm khiếp sợ, chàng chỉ mong cửa quây cho mau thoát thân.

Đột nhiên càng đập một cước trúng bụng dưới Huyết Đao Tăng, luồng lực đạo này mãnh liệt kỳ lạ.

Huyết Đao Tăng nội lực đã khô kiệt còn chống cự làm sao được, người lão đột nhiên bị đẩy lên không gian như đăng vân giá vụ.

Thủy Sanh và Hoa Thiết Cán đồng thời bật tiếng la hoảng, hai người không hiểu xảy ra biến cố gì?

Chỉ thấy Huyết Đao Tăng vọt mình lên cao rồi lộn đầu xuống chân chống ngược lên thẳng thẩn cắm vào trong đồng tuyết chìm ngập quá nửa, chỉ còn chân thò ra ngoài mà không cử động.

Thủy Sanh và Hoa Thiết Cán đều thộn mặt ra, cho là Huyết Đao Tăng lại thi triển môn võ công thần kỳ nào đó.

Dịch Vân cổ hòng thoát khỏi bàn tay của Huyết Đao Tăng, thờ phào phào luôn mấy hơi, chàng chỉ mong trốn thoát liền nhảy vọt lên nhưng người chàng vừa đứng thẳng thì cái chân gãy làm chàng lại té xuống, chàng la lên một tiếng “Úi chao!”

Nhưng hiện giờ nội kinh đã mạnh ứng biến rất mau, chàng chống tay mặt xuống dừng bằng một chân.

Chàng ngó lại Huyết Đao Tăng thấy hai chân lão chống lên trời người cắm xuống tuyết không nhúc nhích.

Trong lòng nghi hoặc, chàng dụi mắt nhìn kỹ lại thì sự thật hiển nhiên chứ không phải mình hoa mắt, Huyết Đao Tăng đúng là cắm ngược sâu vào đất tuyết.

Thủy Sanh thấy Dịch Vân vẻ mặt băng khuâng đưa tay lên gỡ đầu dường như mê man chẳng hiểu gì tình cảnh trước mắt.

Bỗng nghe Hoa Thiết Cán lên tiếng tán dương:

– Vị tiểu sư phụ này thần công cái thế, thật là thiên hạ vô song vừa rồi tiểu

sư phụ đá một cái mà lão đâm tăng chết ngoẻo, e rằng luồng kinh lực đó nặng tới mấy ngàn cân, hành động nghĩa hiệp của tiểu sư phụ khiến ta phải khâm phục sát đất.

Thủy Sanh nghe tới đây lại không nhịn được lớn tiếng quát:

– Bá bá đừng nói nhăng nói càn nữa, không sợ người ta nghe mà phải buồn nôn ư?

Hoa Thiết Cán đáp:

– Huyết Dao Tăng là kẻ đại gian đại ác, ai cũng có quyền giết chết, tiểu sư phụ đây vì đại nghĩa giết người thân khí tiết lắm liệt thật là hiếm có!

Lúc này tuy người lão không nhúc nhích được nhưng nhãn quang lão cực kỳ sắc bén, lão thấy Huyết Dao Tăng hai chân cứng đờ hiển nhiên chết rồi, nên đổi giọng tăng bốc Địch Vân.

Thực ra tuy lão là người nham hiểm nhưng suốt đời làm việc nghĩa hiệp, không bao giờ hành động gian ác nếu không thì làm sao kết giao được với Lục, Lưu Thủy tam hiệp mấy chục năm tình thân như huynh đệ?

Chỉ vì bữa này lão phóng thương ngộ sát nghĩa đệ là Lưu Thừa Phong tâm thần bị kích động quá mạnh nên hào khí ngày thường tiêu tan mất hết.

Lão bị Huyết Dao Tăng hành hạ xỉ nhục làm cho tư cách cục xúc dê hèn kiêu chế tận đáy lòng đã mấy chục năm nay đột nhiên lại phát ra, trong khoảng thời gian mấy giờ lão đã biến thành một con người khác.

Địch Vân áp ứng hỏi:

– Các hạ bảo tại hạ... tại hạ đá chết lão ư?

Hoa Thiết Cán đáp:

– Nhất định là thế, tiểu sư phụ không tin thì cầm huyết đao chém vào hai chân lão rồi hãy lôi người ra quan sát là biết ngay.

Kế hoạch của lão lúc này cũng cực kỳ thâm độc.

Địch Vân đưa mắt nhìn Thủy Sanh nàng tưởng chàng muốn đoạt thanh huyết đao trong tay mình, sợ quá lùi thêm một bước.

Địch Vân lắc đầu nói:

– Cô nương bất tất phải kinh hãi, tại hạ không gia hại cô đâu vừa rồi nếu cô vung đao chém một nhát thì cả tại hạ lẫn lão hòa thượng đều chết cả, đa tạ cô nương đã tha mạng.

Thủy Sanh hắng giọng một tiếng chứ không nói gì.

Hoa Thiết Cán nói:

– Thủy diệt nữ! đó là người có điều sai quấy tiểu sư phụ thành tâm tạ ơn,

người nên đáp lại là phải vừa rồi lão ác tăng vung đao chém đầu người nếu không có tiểu sư phụ thương hương tiếc ngọc giải cứu thì còn gì là tánh mạng?

Thủy Sanh cùng Dịch Vân nghe nói bốn chữ “Thương hương tiếc ngọc” đều trợn mắt lên nhìn lão.

Thủy Sanh tuy là một thiếu nữ xinh đẹp nhưng Dịch Vân cứu nàng chỉ vì ý niệm không nên giết hảo nhân, Hoa Thiết Cán nói câu này thành ra chàng có dạ bất lương, tham hoa háo sắc.

Thủy Sanh vẫn đem lòng nghi kỵ Dịch Vân, Hoa Thiết Cán nói vậy càng khiến nàng chán ghét, trong lúc nhất thời nàng không phân biệt được mình chán ghét Hoa Thiết Cán hay chán ghét Dịch Vân nhiều hơn, nhưng tóm lại nàng coi cả hai người đều là phường gian ác.

Thủy Sanh liếc mắt ngó lại thi thể phụ thân, mối bi thương lại nổi dậy, liền chạy tới phục xuống bên mà khóc rống lên.

Hoa Thiết Cán cười hỏi:

– Tiểu sư phụ! Pháp danh của tiểu sư phụ là gì?

Dịch Vân đáp:

– Tại hạ không phải là hòa thượng, các hạ đừng một điều sư phụ hai điều sư phụ nữa, tại hạ mặc tăng bào cải trang để lánh nạn là một trường hợp bất đắc dĩ.

Hoa Thiết Cán cả mừng nói:

– Nếu vậy lại càng tuyệt diệu! Té ra tiểu sư phụ... à quên... chết thật! Xin hỏi tôn tánh đại danh của đại hiệp là gì?

Thủy Sanh tuy đau thương khóc lóc nhưng những lời đối đáp của hai người vẫn phảng phất lọt vào tai nàng, nàng nghe Dịch Vân không phải là hòa thượng, trong lòng bán tín bán nghi.

Lại nghe Dịch Vân đáp:

– Tại hạ họ Dịch là một tên vô danh tiểu tốt, một phế nhân, tưởng chết rồi mà còn sống, có phải đại hiệp nào đâu?

Hoa Thiết Cán cười nói:

– Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Dịch đại hiệp thần dũng hơn đời, Thủy diệt nữ cũng tài mao song toàn, thật xứng đôi vừa lứa Hoa mỗ quyết làm ông mai thì cuộc nhân duyên này không đi đâu mất được, hay quá thật là hay quá! Té ra Dịch đại hiệp không phải người xuất gia chỉ còn chờ tóc mọc dài thay áo mặc, là không còn sơ hở chỗ nào nữa và dĩ nhiên không phải hoàn tục.

Lão vẫn nhận định Dịch Vân là hòa thượng ở Huyết Dao Môn, vì chàng mê nhan sắc của Thủy Sanh mà cố ý không nhận...

Dịch Vân lắc đầu lộ vẻ mặt buồn thiu nói:

– Các hạ nên giữ miệng sạch sẽ một chút, đừng thốt lời dơ bẩn. Chúng ta ra khỏi hang này rồi vĩnh viễn tại hạ không thấy mặt các hạ và cũng không gặp Thủy cô nương nữa.

Hoa Thiết Cán sửng sốt, trong lúc nhất thời lão không hiểu chỗ dụng ý của Dịch Vân, lão ngẫm nghĩ một chút như người chợt tỉnh ngộ reo lên:

– À! Hoa mõ hiểu rồi! Hoa mõ hiểu rồi!

Dịch Vân trợn mắt lên nhìn lão hỏi:

– Các hạ hiểu gì?

Hoa Thiết Cán khẽ đáp:

– Dịch đại hiệp ở trong tự viện còn có mỹ nhân khác làm bạn tri kỷ vậy Thủy cô nương đây không thể đưa đi làm vợ chồng lâu dài, hà hà! Nếu vậy thì làm phu thê mây mưa mấy bữa cũng được chứ có hề gì?

Lão nói mấy câu này lọt vào tai Thủy Sanh nàng phần nộ không sao kiềm chế được, chạy lại tát bốp bốp vào mặt lão luôn bốn cái.

Dịch Vân dương cặp mắt băng khuâng lên nhìn một cách thản nhiên, chàng cho là những cái đó không liên quan gì đến mình.

Sau một lúc, Huyết Dao Tăng vẫn không cử động.

Thủy Sanh mấy lần muốn cầm đao lại chặt hai chân lão nhưng vẫn không dám.

Trải qua mấy phen biến cố kịch liệt nàng cảm thấy đói bụng, mà thịt ngựa hai tên ác tăng chặt ra rồi còn bỏ đó.

Lúc này phụ thân nàng chết rồi, trình tiết cùng tính mạng cũng khó bảo toàn, thì còn nghĩ gì đến đó là thịt con ngựa yêu quý của mình? Nàng lấy hỏa thạch trong bọc ra đốt củi khô để nướng thịt ngựa.

Hoa Thiết Cán huyết đạo bị điểm chưa được giải khai, lão không biết nịnh hót Dịch Vân bằng cách nào cho khỏi trở trên.

Dịch Vân cũng không lý gì đến lão, nằm xuống đất tuyết dưỡng thần.

Thủy Sanh nhìn ánh lửa, nước mắt nhỏ giọt rơi xuống đất tuyết rồi dần dần cùng nước tuyết đọng lại thành băng.

Dịch Vân mới đả thông huyệt mạch Nhâm Đốc, cảm thấy tinh thần phấn khởi, một luồng nhiệt lưu trong người chạy từ trước ngực ra sau lưng lại từ sau lưng ra đến trước ngực, hết vòng này đến vòng khác luân chuyển không ngừng. Cứ chuyển hết một vòng chân khí lại nhận thấy khắp nơi trong mình đều nẩy nở thêm khí lực.

Tuy nhiên chỗ chân gãy cùng những vết thương bị Thủy Sanh đánh gây ra lại cực kỳ đau đớn, có điều chàng đã gia tăng nội lực nên nhin đau một cách dễ dàng.

Chàng chỉ sợ tình trạng kỳ diệu này đến một cách đột ngột có thể lại ra đi một cách đột ngột, chàng nằm yên không dám cử động, nhưng luồng nội tức vẫn xuyên qua hai mạch Nhâm Đốc lưu hành không ngớt.

Thủy Sanh nướng chín thịt ngựa ăn hết một miếng rồi lượm đao lên cất bước đến bên Huyết Dao Tăng, thấy lão vẫn không cử động. Nàng liền đánh bạo chém một nhát vào chân trái lão đánh “Xẹt” một tiếng, một chân lập tức rớt xuống mà không thấy chảy máu tươi.

Thủy Sanh định thần nhìn lại thì huyết dịch đã đông thành băng, té ra lão Huyết Dao Tăng cùng hung cực ác quả nhiên đã chết từ lâu rồi.

Thủy Sanh vừa hoan hỷ lại vừa bi thương, nàng cầm đao chém loạn một hồi vào chân Huyết Dao Tăng, nàng tự nhủ:

– Lão ác tăng chết rồi không hiểu tiểu ác tăng hành hạ ta cách nào? Gia gia đã qua đời ta cũng không muốn sống nữa, gã mà tỏ ra lòng dạ đen tối là ta lập tức vung đao tự vẫn ngay.

Những đã là người ai cũng có lòng muốn sống ghét chết, nếu nàng quyết ý tự sát thì hiện tại là một cơ hội rất tốt, có điều chưa phải lúc tối hậu đầu, dĩ nhiên nàng chưa chịu chết một cách khinh suất.

Hoa Thiết Cán nhất thiết đã nhìn rõ hết lão mừng thầm trong bụng:

– Tên tiểu ác tăng này tuy hung dữ, nhưng hiện giờ gã chưa có ý giết ta, ta mà giải khai được huyết đạo là phải hạ sát gã ngay.

o O o